

[Alsing Andersen.]

udenrigsministers fremstilling, og derfor nytter det ikke noget, at det ærede medlem hele tiden — det lagde jeg også mærke til — talte om kontrollkommissionens virksomhed. Ja, den daglige virksomhed er der åbenbart ikke nogen hindringer for, men hvor det virkelig kommer til at dreje sig om noget afgørende vigtigt, hvor kontrollkommissionen er i konflikt med et lands regering, der hævder suveræniteten fremfor alt overfor De Forenede Nationer, da er det, det hele går i stå, og det er der, vi står for øjeblikket.

Spørgsmålet er i virkeligheden, om man skal finde en mulighed for at komme uden om dette spørgsmål, således at stormagterne bliver enige om — hvad man må håbe —, at hvor det drejer sig om så livsvigtige ting som dette, om hele verdens sikkerhed, er man enig om at opgive enstemmighedsreglerne i sikkerhedsrådets behandling af sagen, og det vil verden sikkert med interesse afvente en nærmere meddelelse om fra de forhandlinger, som vil følge. Sovjetunionen har i høj grad — hvad jeg synes ikke er helt forståeligt — hævdet den enkelte stats suverænitet under denne sags behandling og har, som jeg sagde, betegnet flertallets plan som et uantageligt indgreb i de enkelte landes indre forhold. Naturligvis — det har det ærede medlem ret i — er der tale om en begrænsning af suveræniteten for de enkelte lande, men det er der, hver gang vi laver en international aftale eller blot en aftale mellem to enkelte lande, hvor vi påtager os forpligtelser at overholde; da begrænser vi vor handlefrihed og dermed vor suverænitet. Det er der aldrig nogen, der hidtil har fundet noget mærkværdigt ved i international politik. Skulle der så være noget mærkeligt i det, hvor det drejer sig om en så katastrofal fare for hele menneskeheden, som det drejer sig om i denne sag? Så er det da ganske naturligt, at man tænker sig, ekstraordinære midler må tages i brug, og at nye, hidtil ubrugte veje må betrædes for at komme igennem, og jeg ser ikke rettere, end at vi her er på et område, hvor verdens sikkerhed må stå over de enkelte landes suverænitet; og suveræniteten må, som det også er sagt, udøves af alle stater i fællesskab gennem De Forenede Nationer.

Med hensyn til det øvrige rustningsspørgsmål vil jeg gerne gøre nogle enkelte bemærkninger til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Forholdet er jo det, at vi har stemt imod Sovjetunionens forslag, der gik ud på, at stormagterne først og fremmest skulle indskrænke deres rustninger med en trediedel. Det ærede medlem søgte at gøre sig

lystig over visse bemærkninger i denne forbindelse, men det er der slet ikke noget grundlag for. Det er jo nemlig en kendsgerning, at de demokratiske stater i Vesten forlængst har demobiliseret, at England f. eks. har nedbragt sine væbnede styrker fra krigstidens 5 millioner til 750 000 mand i 1949, at USA har reduceret på lignende måde, at Frankrig overhovedet ikke havde noget militærvæsen, var i samme situation som Danmark, skulle til at bygge et militærvæsen op med stort besvær.

Af disse mere eller mindre nedrustede lande forlangte man, at de yderligere skulle gå ned med en trediedel, uden at man vidste, hvor mange mand Sovjetunionen havde under våben. Det er fra de vestlige repræsentanters side oplyst i De Forenede Nationer, at Sovjetunionen stadig har 4 millioner mand under våben. Hvor meget de folke-demokratiske lande efterhånden har, ved man ikke. Jeg har ikke hørt tallet 4 millioner blive modsagt af Sovjetunionens repræsentanter. Det er da klart, at det kan blive en ganske urimelig situation, hvis man over samme læst skulle skære ned med en trediedel, således som der har været tale om i forslaget. Vi erkender, at vi stemte imod dette forslag og stemte for den plan, som den højtrerede minister omtalte, gående ud på, at der først må tilvejebringes virkelig autentiske oplysninger om de enkelte staters rustninger, om deres militære udstyr, om deres militæruddgifter o. s. v., for at den pågældende internationale kontrollkommission virkelig kan kontrollere disse tal, kan bearbejde dem, kan offentliggøre dem til diskussion verden over og på dette grundlag udarbejde et for alle nationer betryggende forslag med hensyn til gennemførelse af rustningernes nedsættelse. Det er situationen, som den er.

Jeg har ønsket for mit vedkommende her så koncentreret som muligt at trække situationen op og vise de forskellige standpunkter og de eksisterende modsætninger.

Jeg tror derefter, det er ganske klart, at til at løse de problemer, som jeg også har tilladt mig her at strejfe, er det forslag, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen og meningsfæller har stillet, ganske uegnet. Det bringer ikke situationen et hanefjed nærmere det mål, som vi stræber efter. Jeg erkender, at denne debat vel desværre heller ikke vil være i stand til at bringe den gode idé, som skulle kunne løse problemerne i dette øjeblik, efter at De Forenede Nationer gennem 3—4 års indgående behandling af sagen hidtil ikke har kunnet nå til noget resultat.

Men en løsning skal findes, og det er mit